

Döds-psalm

för

Enkan Britta Christina Wallin,
född Wanselius.

Wid dess aflifwande den 28 juli 1827.

jemte

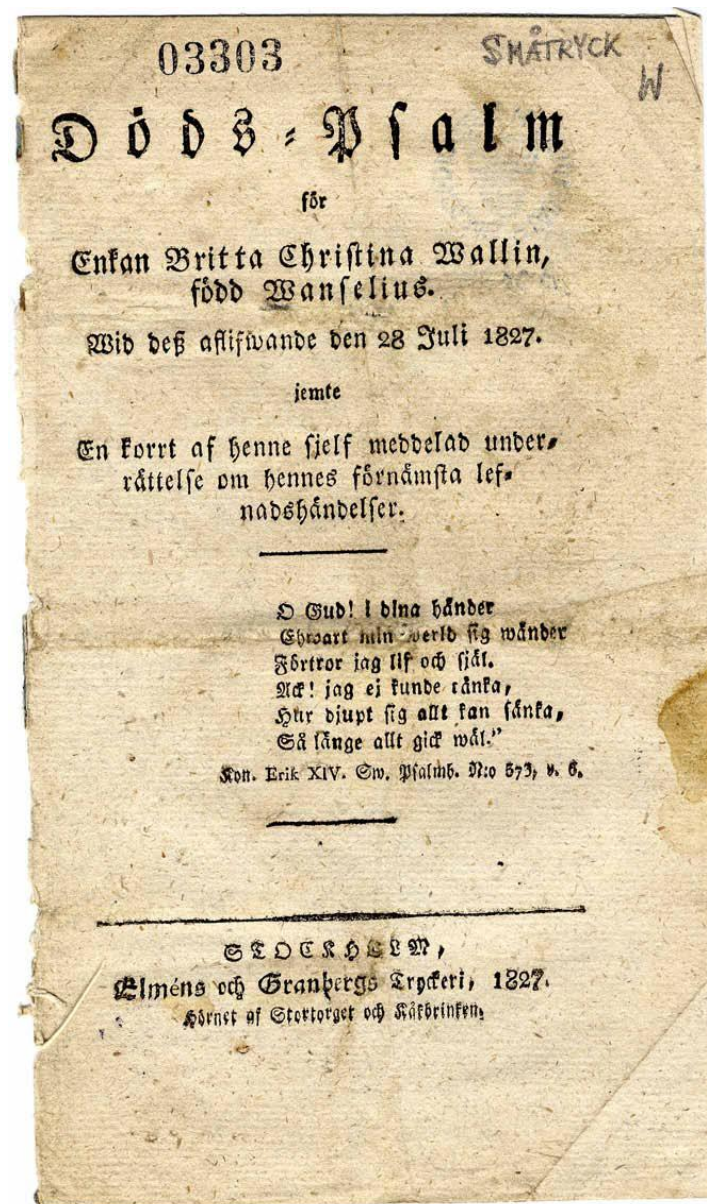
En korrt af henne sjelf meddelad under-
rättelse om hennes förnämsta lef-
ladshändelser.

O gud! I dina händer
Hwart min werld sig wänder
Förtror jag lif och själ.
Ack! Jag ej kunde tänka,
Hur djupt sig allt kan sänka,
Så länge allt gick wäl.

Kon. Erik XIV. Sw. Psalm. N:o 573, v. 6.

STOCKHOLM

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827.
hörnet af Stortorget och Kåkbrinken

Dödens portar öppnas ånyo. Lifwet med sina omwexlingar måste lemnas i de år, då helsan ännu målar kinden, och då styrkan uppnått sin mognad. Dyster och bedröflig är den lott, som tillfallit Enkan Britta Christina Wallin, född Wanselius. Det är genom Tidningarne allmänt kunnigt, att hon blifwit anklagad och dömd för mord å ett barn, som blifwit lemnadt i hennes wård. Huruwida hon verkligen är skyldig till detta brott, wet den alsmäktige Guden bäst, som pröfwar hjertan och ransakar njurar; men allt sedan sin första bekännelse har hon enständigt nekat sig wara skyldig till mordet, och dermed i yttersta stunden fortfarit, ehuru hon war ganska wäl beredd och undergifwen Guds wilja. Imellertid, om hon begått detta rysliga brott, har hon likwäl erkänt sig hafwa ägt kunskap derom, att barnet skulle misshandlas, och då hon emottagit detsamma, och ej kan wisa brottet ifrån sig blir hon alltid inför människors och lagens ögon en orsak till barnets död. Hennes straff blir således en skarp och warnande erinring till alla dem, som hafwa barn under sin wård, att med ömhet och omsorg behandla dessa späda, oskyldiga warelser, hwilka allenast med sitt leende eller sin gråt kunna gifwa sina känslor tillkänna; må det påminna hwar och en om Jesu egna ord: Allt hwad I gören dessa, det gören I ock mig.

Dödens portar öppnas ånyo. Lifwet med sina omwexlingar måste lemnas i de år, då helsan ännu målar kinden, och då styrkan uppnått sin mognad. Dyster och bedröflig är den lott, som tillfallit Enkan Britta Christina Wallin, född Wanselius. Det är genom Tidningarne allmänt kunnigt, att hon blifwit anklagad och dömd för mord å ett barn, som blifwit lemnadt i hennes wård. Huruwida hon verkligen är skyldig till detta brott, wet den alsmäktige Guden bäst, som pröfwar hjertan och ransakar njurar; men allt sedan sin första bekännelse har hon enständigt nekat sig wara skyldig till mordet, och dermed i yttersta stunden fortfarit, ehuru hon war ganska wäl beredd och undergifwen Guds wilja. Imellertid, om hon begått detta rysliga brott, har hon likwäl erkänt sig hafwa ägt kunskap derom, att barnet skulle misshandlas, och då hon emottagit detsamma, och ej kan wisa brottet ifrån sig blir hon alltid inför människors och lagens ögon en orsak till barnets död. Hennes straff blir således en skarp och warnande erinring till alla dem, som hafwa barn under sin wård, att med ömhet och omsorg behandla dessa späda, oskyldiga warelser, hwilka allenast med sitt leende eller sin gråt kunna gifwa sina känslor tillkänna; må det påminna hwar och en om Jesu egna ord: Allt hwad I gören dessa, det gören I ock mig.

Enkan Britta Christina Wallin är född den 17 September 1794 på hemmanet Häresing i Arila Socken i Södermanland. Hennes fader var Kronojägaren Wanselius. Hon åtnjöt hemma hos sina föräldrar en kristlig uppfostran till dess hon 1810 flyttade till Arila prestgård, såsom biträde i hushållningen, der hon qvarblef i två och ett halft år, hwar efter hon återkom hem till sina föräldrar. Den 24 juni 1814 trädde hon i äktenskap med Timmermannen wid Åkers Stycke-bruk Erik Wallin, och lefde med honom såsom en god och trogen maka till den 17 April 1821, då döden ryckte honom från hennes sida. Med honom aflade hon twenne nu lefwande barn, gossen Carl Erik, född den 4 April 1815 och gossen Pehr Gustaf, född den 4 Juni 1817. Om våren 1824 flyttade hon hit till Stockholm, hwar est hon först kom i tjenst hos Traktören Örnström på Ladugårdslandet; men sedan hon den 17 September samma år framfödt ett oäkta gossebarn, som i dopet blifwit kalladt Anders Wilhelm, antog hon såsom amma för det barn, hwarmed Kejsrerliga Ryska Stadsrådet van Brienens Fru wid samma tid nedkommit. I detta hus qvarblef hon i fjorton månader, eller ända till December 1825, då hon lemnade ammtjensten, men hyrde sig likwäl rum i samma hus till om våren 1826. Nu flyttade hon åter till Ladugårdslandet, der hon bodde ihop med polis-betjanten Anders Råstedt, till dess hon i sistlidne September månad arresterades för det brott, hwarföre hon nu undergår straff. Såsom orsak till sin hitflytning uppgaf hon sitt dåwarande hafwande till-

Enkan Britta Christina Wallin är född den 17 September 1794 på hemmanet Häresing i Arila Socken i Södermanland. Hennes fader var Kronojägaren Wanselius. Hon åtnjöt hemma hos sina föräldrar en kristlig uppfostran till dess hon 1810 flyttade till Arila prestgård, såsom biträde i hushållningen, der hon qvarblef i två och ett halft år, hwar efter hon återkom hem till sina föräldrar. Den 24 Juni 1814 trädde hon i äktenskap med Timmermannen wid Åkers Stycke-bruk Erik Wallin, och lefde med honom såsom en god och trogen maka till den 17 April 1821, då döden ryckte honom från hennes sida. Med honom aflade hon twenne nu lefwande barn, gossen Carl Erik, född den 4 April 1815 och gossen Pehr Gustaf, född den 4 Juni 1817. Om våren 1824 flyttade hon hit till Stockholm, hwar est hon först kom i tjenst hos Traktören Örnström på Ladugårdslandet; men sedan hon den 17 September samma år framfödt ett oäkta gossebarn, som i dopet blifwit kalladt Anders Wilhelm, antogs hon såsom amma för det barn, hwarmed Kejsrerliga Ryska Statsrådet van Brienens Fru wid samma tid nedkommit. I detta hus qvarblef hon i fjorton månader, eller ända till December 1825, då hon lemnade ammtiensten, men hyrde sig likwäl rum i samma hus till om våren 1826. Nu flyttade hon åter till Ladugårdslandet, der hon bodde ihop med polis-betjanten Anders Råstedt, till dess hon i sistlidne September månad arresterades för det brott, hwarföre hon nu undergår straff. Såsom orsak till sin hitflytning uppgaf hon sitt dåwarande hafwande till-

stånd emedan fadren till detta barn, som war förut härstädes och tjenande wid Lif-Gardet till häst, lofwat gifta sig med henne; men som hon wid sin hitkomst fann honom i godt förstånd med en annan qwinsperson, afsade hon sig förbindelsen med honom. I öfrigt sade hon hafwa födt sig och barn med sön och twänt sedan hon lemnat ammtjensten i Statsrådet van Brienens hus. Såsom skuld till den olycka, i hwilken hon råkat, uppgaf hon ofwannämnde Polis-betjent Anders Råstedt, hwilken hon påstod wara långt brottsligare än hon. I sin lefnad har hon i öfrigt utmärkt sig för arbetsamhet, renlighet och ett stilla wäsende, och har snarare beröm än taddel ifrån de hus, i hwilka hon tjent. För något annat brott har hon ej förut warit lagförd.

Hon syntes temligen wäl beredd och nöjd att dö; men förklarade likwäl, att dödens bitterhet fördubblades för henne i anseende dertill, att hon nödgades lemna sina barn i en ålder, då de som bäst behöfde hennes omwårdnad. Gud ware hennes själ nådig!

stånd emedan fadren till detta barn, som war förut härstädes och tjenande wid Lif-Gardet till häst, lofwat gifta sig med henne; men som hon wid sin hitkomst fann honom i godt förstånd med en annan qwinsperson, afsade hon sig förbindelsen med honom. I öfrigt sade hon hafwa födt sig och barn med sön och twänt sedan hon lemnat ammtjensten i Statsrådet van Brienens hus. Såsom skuld till den olycka, i hwilken hon råkat, uppgaf hon ofwannämnde Polis-betjent Anders Råstedt, hwilken hon påstod wara långt brottsligare än hon. I sin lefnad har hon i öfrigt utmärkt sig för arbetsamhet, renlighet och ett stilla wäsende, och har snarare beröm än taddel ifrån de hus, i hwilka hon tjent. För något annat brott har hon ej förut warit lagförd.

Hon syntes temligen wäl beredd och nöjd att dö; men förklarade likwäl, att dödens bitterhet fördubblades för henne i anseende dertill, att hon nödgades lemna sina barn i en ålder, då de som bäst behöfde hennes omwårdnad. Gud ware hennes själ nådig!

Metodi: O! Jesu när jag bädan skall.

Hon kommer snart min sista stund
Då lifwets band skall lösas;
I hwar minut, ja hwar sekund,
Min själ allt mer förkrospas!
Min död är bitter, store Gud!
Men fyllas skall din viljas bud;
Må Du mig styrka gifwa!

2.

O! då jag nu tillbakaser
På min förflutna lefnad,
Jag finner hur jag mer och mer
Blef snärjd i syndens wefnad;
Hur djupt det war mitt syndafall,
Hvarför jag döden lida skall;
O! Jesu dig förbarma!

3.

Du spåda barn, som på min arm
Något en ofskyldig hwila,
Då moderskänslan ur min barm
Så hastigt kunde ila;
Hwi skulle jag ej värda dig,
Som om du hade tillhört mig,
Och dig från wäldet freda?

4.

Din anda swärfwar jemnt för mig
Och synes ständigt fråga:

"Hur kunde du så glömma dig
"För guldets usla låga?
"Från lifwets glädje rycktes jag
"För'n knappt jag sett det första dag
"Hur kan en mor så handla?"

5.

Jag ser ännu hur ljuf du log
Och håndren menlöst sträckte;
Men syndens lusta mig bedrog
Och dygdens känsla stäckte;
Jag wandrade den afgrundstig,
Som i förderfwet förde mig,
Och nu till afråtts-platsen.

6.

Jag kan ej tälja dessa qwal,
Som ständigt mig förfölja;
Uti ditt sköte göm mig dal!
O berg! kom att mig dölja!
Hur ryslig är ej brottets lön;
Men dygdens huru ljuf och skon,
För den, som trogen blifwer!

7.

Dock tyft, jag nu till korsets fot
Will bömjukt nederfalla,
Och söka tröst för syndens hot
Och Jesu nåd åkalla;
Hans arm till frälsning är ju sträckt
För hwarje syndare, som väckt
Will sig åt honom lemna?

8.

Ack, store Gud! hör nu min bön,
Oif tröst åt detta hjerta,
Som under brottets wisa lön
Förkrofas utaf smärta;
Låt mig af hopp en stråle få,

Så vitt jag nåjd till döden gå;
O! hör mig milde Jesu!

9.

Förlåt mig Jesu all min skuld,
Och styrk mig på mitt sista!
Var Du den ångerfulla huld
Då lifwets trädar brista!
Jag känner lättnad i mitt bröst,
Du skänker nåd, Du skänker tröst
Jag derom är förvisad.

10.

Förwål nu mina arma barn,
Jag skall er öfvergifwa;
För Satans olycksfulla garn
Må Gud ert skyddsvärn blifwa;
Förtron er åt Hans godhets hand,
Så ha'n I ej på löjan sand
Byggt huset för er lycka.

11.

I sen i eder stackars mor
Ett talande exempel,
Att i det hjerta lasten bor
Har icke Gud sitt tempel,
Men att den Gud, som allt förmår,
Så straffet följa brottets spår,
Om än det syntes dröja.

12.

Förwål o werld, med all din ståt,
Och all den prakt dig gläder,
Jag wänder mig från lifwets ståt
Och inför Gud framträder;
Jag böjer mig i stoftet ned;
O Jesu du för mig nu bed!
Och war min själ nu nådig!

JEAN JARVIS
BANKEN